

Η ΚΥΛΟΤΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΝ-ΖΟΥΣΤ

Τὸ ἐμπόριο τῶν ἀνθρώπινων δερμάτων, ἐπὶ τρομοκρατίας.—Ἡ νέα πού ἀπέκρουσε τὸν ἔρωτα τοῦ Σαίν Ζούστ.—Ὁ λεπτὸς χλωμὸς νέος μὲ τὴν σκληρὴν καρδίαν.—Οἱ κατὰδικοὶ τῶν δικαστηρίων.—Ἀνθρώπινο δέριμα διὰ δέσιμο βιβλίων.—Τὶ ἀπέγινε ἡ φίλη τοῦ Σαίν Ζούστ, κλπ. κλπ.

ΕΙΝΕ γνωστὸ ὅτι τὴν ἐποχὴ τῆς τρομοκρατίας, τὸ Ἐπαναστατικὸν Δικαστήριον ἐπέλεξε στὴ λαμπρῶτα ἀνθρώπινα θύματα μὲ τὸ σπῆρ Κι' ὑπάρχει ἕνας θρύλλος ὅτι στὴν περίοδον αὐτῆς τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως λειτουργοῦσαν στὸ Παρίσι εἰδικὰ βυρσοδεφεῖα, πού καταργάζονταν δέρματα ἀνθρώπινα! Ἀξίζει βέβαια νὰ ἐξετασθῇ ἂν ὁ θρύλλος αὐτὸς βασίζεται στὰ πράγματα καὶ στὴν ἀλήθεια.

Ὁ βουλευτὴς τῆς Συμβατικῆς Συνελεύσεως Ἀρμάν στ' ἀπομνημονεῖμά του γράφει τὰ ἑξῆς:

Μία νέα δεσποινίς, ὁραία καὶ καλοζαυωμένη εἶχε ἀποκοπῆσαι τις ἐρωτικὰς ἐπιθυμίας τοῦ προβάλλοντος Σαίν-Ζούστ, τοῦ κραιώτερου ἀνταγῆστον τοῦ Ροβεσπέρου. Τοτε ἐκείνος τὴν πέλασε ἀπὸ τὸ δικαστήριον καὶ τὴν ἐπέλεξε στὴ λαμπρῶτα. Μετὰ τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν, ἔληθε γὰρ νὰ φέρῃσιν τὸ πτώμα τῆς νέας καὶ ἔδωκε τὸ δέριμα αὐτὸ κατὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ τὰ πρῶτα κελύφες, τις ἀποικὸς καὶ φοροῦσε ἕταρα δημοσίῃ. Τ' ἀπολογεῖσθε ὁ ἴδιος ἀτάραχα ὁ ὄχιος τῶν ὁμοίων ἀρκετικῶς. Τὸ χειρότερον εἶνε ὅτι τὸ παράδειγμα τὸν τὸ μιμήθησαν καὶ ἄλλοι καὶ ἔτσι μορσοῦμε νὰ ποῦμε ὅτι τὰ ἀνθρώπινα δέρματα μιλῶσαν τότε στὸ ἐμπόριον!

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Σαίν-Ζούστ ἦταν ἕνας λεπτὸς, χλωμὸς νέος, φημισμένος γιὰ τὴν κομψότητα καὶ τὸ ποιητικὸν του ἔπος. Μισοὸς εἶχε γράφει καὶ ποιήσει. Μὰ τὰ μάτια του καθόριζαν τὴν πρὸ σκληρὴν καὶ ἀλίγιστην θέλησιν, πού ἤξευε νὰ μὴ σκεπαστῇ μισοῦσιν τὰ τίποτα.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἀρμάν θὰ προζυλοῦσε τὴ δυσπιστία, ἂν δὲ βρισκόταν τὸ αὐτόγραφον ἡμερολόγιον ἑνὸς ἐπαρχιώτη, πού εἶχε φέρει τὴν ἴδιαν ἐποχὴν στὸ Παρίσι καὶ σημειώνει καθεμῆρα τις ἐντυπώσεις του. Ὁ ἐπαρχιώτης αὐτὸς ἦταν συμπατριώτης τοῦ Σαίν-Ζούστ.

Μὰ μέρη, κἀνοντας περίπατον στὶς συνοικίαι τοῦ Τέμπλου, εἶδε νὰ βριζῆται ἀντίκρου τοῦ ἑνὸς λεπτὸς νέος. Γνώρισε ἀμέσως τὸν ἑνδοξον συμπατριώτην του, τὸν πιστὸ φίλον τοῦ Ροβεσπέρου. Ἦταν τότε εἰκοσιτεσσάρων χρόνων, καὶ ἡ νεότης του εἶχε τὰ θέληγρητα σχεδὸν μιᾶς γυναίκας.

Τὶ γυροῦτε σὺς ἐδῶ; ρώτησε τὸ συμπατριώτην του ὁ ὁρατὸς βουλευτὴς τῆς Συμβατικῆς, μὲ τὸ συννηθισμένον του ξερό ἔπος.

— Μιὰ καὶ ἦθα στὴν πρωτεύουσαν, ἀπάντησε ἐκεῖνος, γυρίζω παντοῦ γιὰ νὰ τὴ γνωρίσω.

— Μὲ περιμένετε ἕνα λεπτὸ; Θὰ μὲ τῶ ὁ αὐτὸ τὸ βυρσοδεφεῖο, γὰρ νὰ παραγγείλω, καὶ θὰ γυρίσω ἀμέσως. Θὰ μιλήσωμε γιὰ τὴν ἐπαρχίαν.

Ὁ ἐπαρχιώτης ἴσως δὲν κατάλαβε τί τοῦ εἶπε ὁ Σαίν-Ζούστ. Μὰ ἴσως ἔκανε πῶς δὲν κατάλαβε καὶ ἀπὸ περιέργεια κινήσε μαζὺ του καὶ αὐτὸς στὸ βυρσοδεφεῖο. Ὅταν γύρισε στίτην τοῦ ἔγραψε τὸν ἀκόλουθον διάλογον, πού ἀκουσε μέσα στὸ μαγαζί.

— Μοῦ εἶπαν, πολίτη, (εἶπε ὁ Σαίν-Ζούστ), στὸ βυρσοδεφεῖον ὅτι καταργάζονται ἀνθρώπινα δέρματα.

— Ναι, πολίτη, ἀπάντησε ὁ ἔμπορος, ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἀξίζει καὶ πολὺ αὐτὴ ἡ δουλειά. Ὅσοσο, κοντὰ στὸ Σαραντὸν, ὑπάρχει ἕνα κατὰστημα, πού κάνει χονδρικῶς αὐτὴ τὴ δουλειά. Γιὰ δέ τινα βιβλίων εἶνε πολὺ καλά. Λένε ὅτι θὰ δέσουν ἕνα ἀντίτυπον τοῦ Συντάγματος νὰ τὸ χαρίσουν στὴ Συνέλευσιν.

— Πολὺ καλά. Μπορεῖ ὅμως νὰ κἀμει κανεὶς καὶ κυλόττες, θὰ εἶναι, φαντάζομαι, εὐχάριστον νὰ φορῇ κανεὶς τέτοιαις κυλόττες!

— Γίνονται καὶ κυλόττες, ἀλλὰ δὲ βαστοῦν καθόλου.

— Εἶτε γυναίκεται εἶτε ἀνδρικὸ τὸ δέριμα, εἶνε τὸ ἴδιον.

— Κάθε ἄλλο! Μὲ τὸ γυναικεῖον δέριμα, τὸ πρῶτον γίνεταί πῶς λεπτὸ καὶ λιγώτερον γερό.

— Μὰ ὁποσδήποτε μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ;

— Γιὰ κυλόττες ἢ γιὰ γάντια;

— Ἀλήθεια, θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ κἀμει καὶ γάντια.

Ἄλλὰ, γιὰ κυλόττες;

— Νὰ ἴδοιμε. Ἀλλὰ σὰς τὸ λέω, τὸ ἀνδρικὸ δέριμα εἶνε πάντα πῶς γερό.

— Καλὰ λοιπὸν, θὰ ἴδω καί, ἂν ἀποφασίσω, θὰ σοῦ στείλω ἕνα δέριμα, πού τὸ ἔχω ἐγώ.

— Ἐννοια σὰς, θὰ τὸ προσέξω ὅσο μπορῶ.

— Εὐχαριστῶ.

Ἄλλὰ χωρὶς καμμιά ἐγγύρησιν!

— Καλὰ, χαίρετε!

Τίνας ἦταν ἄραγε αὐτὸ τὸ δέριμα, πιανοῦ δυστυχημένου πού τὸν μισοῦσε τόσο ὁ Σαίν-Ζούστ; Ὁ διάλογός του δὲν ἄφινε νὰ ἐνοηθῇ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ δέριμα γυναικεῖον.

Ὁ ἐπαρχιώτης δὲ βάσταξε νὰ μὴ ἀνοίξῃ κουβέντασχετικῆν μὲ τὸ βουλευτή.

— Ἄ, πολίτη ἀντιπρόσωπε, θέλεις νὰ φορέσῃς κυλόττες ἀπὸ δέριμα γυναικεῖα, μιᾶς ὁραίας γυναίκας, χωρὶς ἄλλο;

— ἴσως!

Ἀπάντησε ὁ Σαίν-Ζούστ σκευθρῶς καὶ ἀπότομος. Κι' ἄλλαξε εὐθὺς συζήτησιν.

Ἡ γυναίκα, γιὰ τὴν ὁποία γινόταν ὁ ὑπαντιγμός ἦταν ἡ νεαρὴ δεσποινίς Σαρτίν, πού ἔδειξε τὸ σπάνιον θάρρος νὰ ἀποκρούσῃ τὸν ἔρωτα τοῦ Σαίν-Ζούστ. Ὁ τελευταῖος εἶχε φράνεται συννενοηθῆ μὲ τὸ βοηθὸν τὸν δειμίον, νὰ τοῦ βάλῃ κατὰ μέρος τὸ πτώμα τῆς νέας καὶ νὰ τὸ στείλῃ ἕτερον στὸ βυρσοδεφεῖο, ὅπου εἶχε γίνῃ ὁ διάλογος.

Τὸ γεγονός ὅτι ὑπῆρχον βυρσοδεφεῖα, ὅπου καταργάζονταν τὰ δέρματα τῶν καταδικῶν τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Δικαστηρίου, ἀποδεικνύεται ἀπὸ δύο ἱστορικὰ δοκίμια. Πρῶτον εἶνε μίαν ποιήρησιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης πού τὸ κείμενόν τῆς εἶνε τὸ ἀκόλουθον: *«Αἰσθητικὸς στήν προσκόρησιν τοῦ Μπιγιῶ-Βαρόν καὶ Κολλόρι»*. Ἐομοίαν κατὰ τὸν διευθυντὸν τῆς Ἐφημερίδος τῶν Νόμων. Πολλοὶ πρὸ ἀπὸ μᾶς ἔκαμαν λόγον γ' αὐτὰ τὰ θηλυκῶνα βυρσοδεφεῖα, ὅπου καταργάζονται ἀνθρώπινα δέρματα. Ἐμεῖς δὲν ἐδώκαμε πίστη ὅτ' αὐτὰ. Ἀλλὰ τώρα πού μᾶς καταγγέλλουν μὲ προσηφῆεις οἱ ἀνθρώποι πού τοὺς καταργεῖ διόκληρον ἡ Γαλλία, πρέπει νὰ γνησοῦμε ὅτι ἕνας ἀναγνώστης μας, μᾶς ἐπέλεξε ἐν ἀντίτυπον τοῦ Συντάγματος τοῦ 1789 τπωμένο στὸ Νιζὸν καὶ ντυμένο μὲ δέριμα ἀνθρώπων τὸ ἀντίτυπον αὐτὸ τὸ δειγνόμενον ἐναγασίως σὸν καθεὶνα πού θὰ εἶχε τὴν περιέργειαν νὰ τὸ ἴδῃ...»

Τὸ ἀντίτυπον αὐτὸ τὸ Συντάγματος βρισκόταν στὴν κατοχὴ τοῦ ἱστορικοῦ συγγραφέως Βιλενάβ. Ὑστερον πούληθηκε, στὰ 1849, σὲ ἀρίστην τιμῇ σὲ κάποιον βιβλιοπώλῃν τοῦ Παρισιοῦ.

Ἔως τὰ 1864 γάνουμε τὰ ἔργα του. Στὶς 13 Φεβρουαρίου 1864, τὸ πολὺχροτον βιβλίον πούληθηκε ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ Φράνς, πατέρα τοῦ συγγραφέως Ἀνατόλ Φράνς, σὲ τιμῇ 231 φράγκων. Ἀπὸ τότε ἄλλαξε πολλοὺς ἰδιοκτῆτας, ἕως τὰ 1889, πού τ' ἀγόρασε ἡ βιβλιοθήκη Καρναβαλέ.

Στὴ βιβλιοθήκη αὐτὴ εἶδα τὸ βιβλίον. Εἶνε σὲ σῆμα 120, μὲ χρυσοὴ κόψην καὶ κομψοτάτον δέσιμο. Ἠλλάγησαν τὸ δέριμα καὶ τὸ βροχὰ μαλακὸ καὶ πολὺ λεῖον. Τ' ἀνοίξει καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Βιλενάβ.

Ἀπάνον στὸ θέμα αὐτὸ, οἱ φήμες ἔδιναν καὶ ἔβρυναν. Ὑπῆρχαν ἀνθρώποι πού ἔγραφαν ὅτι ἡ Συμβατικὴ Συνέλευσιν εἶχε κἀμει συμφωνίας μὲ ἐργοστασιάρχους καὶ τοὺς προμήθευσε τεράστιαις ποσότηταις ἀνθρώπινων δερμάτων γιὰ τὴ βιομηχανίαν τους. Μὰ αὐτὰ πρέπει νὰ θεωρηθοῦν ὑπερβολαί, ἀεινολόμενες ἴσως στὴν ἔξασιν τῶν παλῶν καὶ στὰ πολιτικὰ μίσθ. Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ φήμες αὐταί εἶχαν κάποιαν πραγματικὴν βάση: ὅτι σὲ ὁρισμένα βυρσοδεφεῖα εἶνε καταργασίαι καὶ χρησιμοποιήσῃ ἀνθρώπινων δερμάτων. Ὅστε δὲν πρέπει νὰ φανῇ καθόλου παράδοξον, ἂν ὁ Σαίν-Ζούστ φορέσει κυλόττες ἀπὸ τὸ δέριμα τῆς κόρης, πού εἶχε ἐρωτευθῆ!

*

ΕΚΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ὁ ὑποπράκτορ τῶν ἐφημερίδων ἐν Θήβαις Κωνσταντίνος Σ. Χατζηγιάννου καὶ ἡ δις Φωτεινὴ Ι. Παναγιωτοπούλου ἐτέλεσαν τὴν 30-1-1927 τοὺς γάμους των.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτον» τοὺς εὐχεται καθεὺν εὐτυχίαν.

— Ὁ κ. Ἰωάννης Μπαρόλας, ἔμπορος καὶ ἡ δις Πότα Μπρεδίμα ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των ἐν Καλάμιας. Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτον» τοὺς εὐχεται τὸν βίον εὐτυχημένων.

